

Най-сетне дъждът завалѣ тихо и равномерно. Страшнитѣ тънтежи отъ западъ заглѣхнаха. Небето натегна отъ гъсти, низки, дъждовни облаци. Жетвари, орачи и овчари се проточиха къмъ селото и се изнизиха по дългия дървенъ мостъ. Привечеръ, обаче, мостътъ хлътна по срѣдата и мжтнитѣ вълни, които продължаваха да прииждатъ, види се, отъ усиленитѣ валежи въ планината, отнесоха разкъртенитѣ дървени части надолу. Малко орачи, жетвари и овчари останаха на другия брѣгъ. Тѣ бѣха по на стотина-двесте разкрачи отъ домоветѣ си, но нѣмаше какъ да минатъ, та свърнаха назадъ и се прибраха да прекаратъ тежката нощъ въ кантона и по близкитѣ воденици. Последенъ отъ всички пристигна Панко Ваклето, малкото селско говедарче. Той бѣше праметналъ дълга чомага презъ раменетѣ, спокоенъ, усмихнатъ и бодъръ, макаръ цѣлия да бѣше виръ-вода. Той се спрѣ до моста, погледна пропастьта между тритѣ ракли по срѣдата, развърна говедата надолу къмъ първата махала, гдето брѣга бѣше снишенъ, прекара ги презъ бързата, мжтна вода и се загледа мечтателно отвъдъ. До него клекна Божанъ, едрото му, рунтаво куче.

— Хайде, Вакле, хайде на Минджоровата воденица, па като се посмѣкне тая хала, че пребъркаме, — обади му се пжтъомъ единъ младъ момъкъ.

— Ба, ще видя, може и сега да мина, — отвърна Панко.

— Ако се хванешъ за опашката на твоя храненикъ! — подхвърли му подигравателно момъкътъ и се спушна по насипа на шосето къмъ срещната воденица.

Храникъ, тъй казваха на кучето му. „Хлѣбъ нѣма да яде, пасе на цѣло село говедата за една кола царевица“, смѣеха му се хората като го гледаха, какъ дѣли залъка си съ своя Божанъ, „а вижъ го какъвъ песьъ храни, едъръ като мечка!“ Панко дочуваше тѣзи хорски одумки, усмихваше се само и нищо не имъ отвръщаше.

— Защо водишъ навсѣкжде това куче? — питаха го воловарчетата.

— За другаръ, — казваше тихо и кротко Панко.

Кучето бѣше едро и страшно, но върху хората не се нахвърляше, поглеждаше само Панка и каточе разбираше, какво мисли неговиятъ вѣренъ стопанинъ. Ако Панко го насѣскаше, тогава то се спущаше пѣргаво, смѣло и ловко. Когато чардата закѣснѣше, то обикаляше на всички страни, щръкнало уши, и каточе пазѣше да се не отдѣли нѣкоя глупава и лакома крава. Инакъ, денемъ, то следѣше тихо Панка, поглеждаше го отъ време на време и ако Панко застанѣше нѣкжде, клѣкаше и то отстрани. Така и сега, на брѣга